

Η αλεπού κι ο κόρακας

Κάποτε ζούσε μια παμπρόνηρη αλεπού, η κυρα-Μαριώ, μαζί με τα δυο μικρά αλεπουδάκια της. Ένα πρωί, αφού συγύρισε το σπίτι της, είπε στα παιδιά της που έπαιζαν καδισμένα στο πάτωμα:

– Παιδιά μου, θα κατέβω ως το χωριό να ψωνίσω τίποτε να φάμε.

– Εγώ θέλω να μου φέρεις έναν αληθινό κόκορα να φάω κι όχι σαν αυτόν τον ψεύτικο! της είπε το ένα αλεπουδάκι.

– Κι εγώ μια αληθινή χήνα, μητέρα! είπε το άλλο.

– Έννοια σας, έννοια σας, αποκρίθηκε η κυρα-Μαριώ. Θα σας φέρω από όλα τα καλά. Σήμερα έχει παζάρι και θα βρω πολλά πράγματα να αγοράσω. Θα γεμίσω το καλάδι μου.

Η κυρα-Μαριώ νίφτηκε κι ύστερα πήγε μπροστά στον καδρέφτη και άρχισε να ντύνεται. Θα φορούσε το πιο καλό της φουστάνι σήμερα, γιατί θα είχε πολύ κόσμο στο παζάρι.

– Παιδιά μου, όση ώρα θα λείπω θέλω να καδίσετε φρόνιμα, είπε στα αλεπουδάκια. Μην κάνετε καμιά ζημιά γιατί θα σας τιμωρήσω.

– Έννοια σου, μητερούλα μας, της είπαν και τα δυο. Μείνε ήσυχη, θα καδίσουμε φρόνιμα ώσπου να γυρίσεις.

Μόλις βγήκε η Αλεπού από το σπίτι, τα αλεπουδάκια άρχισαν τα παιχνίδια και τις τρέλες τους. Είχαν ξεχάσει και τα δυο τις συμβουλές της μητέρας τους.

– Ζήτω! φώναζαν. Θα παίξουμε με την ψυχή μας ως το μεσημέρι.

Στο μεταξύ, η κυρα-Μαριώ συνέχιζε τον δρόμο της για το χωριό όπου γινόταν το παζάρι. Περπατούσε και σκεφτόταν πώς θα ψώνιζε, αφού στην τσάντα της δεν είχε ούτε μια δεκάρα.

Πάνω στα κλαδιά ενός δέντρου, δυο κόρακες κουβέντιαζαν.

– Τι θα φάμε σήμερα; έλεγε ο ένας στον άλλον. Είμαι από χτες το βράδυ νηστικός.

– Πο, πο, πού να σας τα λέω! τους είπε μια καρακάξα. Πέρασα πάνω από το παζάρι και είδα του πουλιού το γάλα. Κρέατα, τυριά, ψάρια. Όμως, φοβήθηκα να κατέβω πιο χαμηλά.

